

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

WIE VREDE WIL, MOET GEEN OORLOG VOEREN

Iedereen die ouder is dan achttien jaar en niet geestelijk gehandicapt, is persoonlijk verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn daden. Er is niemand die die verantwoordelijkheid kan overnemen of op wie hij die verantwoordelijkheid kan afschuiven, hoe moeilijk de situatie ook is. Hij mag geen bevelen opvolgen, want er is niemand die de bevoegdheid heeft om bevelen te geven...

Oorlog is een situatie waarin niemand doet wat hij werkelijk wil. Dat houdt in, dat iedere betrokkene zich in een afschuwelijke situatie bevindt: zijn eigen waarde vertrappend, zijn medemens ziend als object van een woede die in feite de zijne niet is en zich voortdurend "rechtvaardigend" door te bedenken dat hij iets verdedigt dat aangevallen wordt.

Iedereen die wel eens iemand gedood heeft, of deel uitgemaakt heeft van een opgewonden massa, kent de kracht die die situatie hem oplevert. Wie iemand doodt, krijgt het gevoel van wezenlijke macht, een gevoel dat enerzijds stuwend werkt en een haast mystieke ervaring lijkt, maar anderzijds - en gelijktijdig - een grote minachting opwekt voor alles wat leeft, ook voor het eigen leven. Diezelfde gevoelens ontstaan wanneer twee of meer mensen (er is geen maximum) zich met elkaar verbinden om een doel te bereiken dat niet met hun eigen gemeenschap te maken heeft. De stuwkracht en de minachting voor het leven zorgen ervoor dat het doel ten koste van alles bereikt moet worden - men gaat uiteindelijk over lijken "als dat noodzakelijk is" en offert er zijn eigen leven voor op.

Soms is het gemeenschappelijke doel vaag en duurt kort, zoals bij voetbalwedstrijden, waar een vijand verslagen moet worden. Men ontziet niets en niemand, totdat men weer alleen is en naar huis gaat. Wie zo iemand spreekt, krijgt geen antwoord op de vraag naar de oorzaak van zijn gedrag, ook al wordt nog zo gezocht in de persoonlijke omstandigheden. Ook bij demonstraties, bij inzamelingsacties, bij welk streven dan ook, kan men de omslag zien waarbij de individu zijn individualiteit verliest en zich laat meevoeren door de massa, waar hij een willoos onderdeel van geworden is.

Bij mensen die gezamenlijk, dus in elkaars aanwezigheid, een gemeenschappelijk doel nastreven, vindt in de aura een verandering plaats. De begrenzing van de aura vervaagt, zodat de energieën van de ene aura gemakkelijk kunnen overvloeien in de andere. Wanneer bij alle betrokkenen de aura zo openstaat, vermenigvuldigt zich de kracht van de wervelende energie, zodat iedere individu veel meer energie ter beschikking staat dan wanneer hij alleen zou staan in zijn streven. Die extra hoeveelheid energie zorgt ervoor, dat het doel bereikt kan worden en zelfs sneller en grootser dan de opzet was. Het is een verschijnsel dat altijd "werkt", of het doel nu negatief of positief is. Iedereen die wel eens een concert heeft gegeven of bijgewoond, kent de positieve werking van zo'n samenzijn: op een gegeven moment ontstaat er contact tussen de speler(s) en het publiek en vanaf dat ogenblik speelt men beter en geniet men intenser; men voelt zich als het ware boven zichzelf uitgetild.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Alleen wie gekomen is om kritiek te leveren, onttrekt zich aan de eenheid. Zijn aura blijft gesloten, hij "houdt afstand". Het is echter vrij moeilijk om niet bij het gebeuren betrokken te raken, wie zich niet wil laten meeslepen door wat er gebeurt, moet voortdurend wakker zijn en zijn hersens houden bij wat hij wil.

Het verschijnsel van de zich vermenigvuldigende krachten bij gemeenschappelijke inzet is bedoeld om het de mens eenvoudiger te maken wanneer hij zich verbindt met anderen in zijn streven naar het goede en om hem daarin meer vreugde te doen ervaren, want gemeenschappelijke vreugde vermenigvuldigt zich: "Gedeelde vreugde is dubbele vreugde."

Zoals alle mogelijkheden in de Schepping kan ook dit vermogen negatief gebruikt worden. De Krachten werken niet selectief, maar universeel. Pas wanneer de eenheid door alle mensen, zonder uitzondering, nagestreefd wordt, houdt die Kracht op te functioneren, omdat er dan een andere Kracht in werking treedt. Die Kracht tilt de gehele mensheid boven zichzelf uit, zodat deze wereld werkelijk weer paradijs genoemd kan worden.

Wie een medemens doodt, neemt in zijn aura de levenskrachten op van zijn slachtoffer, zodat hij het gevoel krijgt dat hij sterker, slimmer, groter, kortom: echter is, dan ooit tevoren. Hij is dan ook onmiddellijk verslaafd aan dat gevoel, al zal hij het waarschijnlijk niet direct met de moord in verband brengen.

In tijden van oorlog treedt dan een werking op van twee negatieve krachten, namelijk die van het vermenigvuldigen van de kracht door het gemeenschappelijk streven en het overwinningsgevoel bij het maken van slachtoffers. In verhalen over oorlogen komen die elementen steeds naar voren, wanneer over de grote kameraadschap binnen het leger gesproken wordt en over de intense drang om de vijand te vernietigen. Daardoor wordt de oorlog in tijden van vrede weliswaar gezien als iets dat koste wat het kost vermeden moet worden (men gaat over lijken om een oorlog te voorkomen), maar waarnaar door degenen die er ooit bij betrokken zijn geweest, toch terugverlangd wordt. "Ondanks alles was het toch een mooie tijd..."

Wie werkelijk vrede wil, moet zelf geen oorlog maken. Dat houdt in, dat hij zich op geen enkele wijze moet verbinden met iets dat verband houdt met oorlog. Geen dienstplicht vervullen, geen wapen dragen, geen aandacht schenken aan negativiteit - ook niet, wanneer die negativiteit niet rechtstreeks met oorlog te maken heeft.

Een vooralsnog utopische gedachte:
Wanneer alle soldaten weigeren nog langer bij de strijd betrokken te zijn, is het vanzelf vrede. Officiëren kunnen dan wel bevelen om de "deserteurs" neer te schieten, maar aangezien alle manschappen zojuist geweigerd hebben ooit nog waar dan ook voor te vechten, zullen ze dat zelf moeten doen - en zelfs een officier zal dan inzien, dat onbegonnen werk is.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Bovendien, wanneer alle soldaten de oorlog verlaten, treedt bij hen de vermenigvuldiging van krachten door gemeenschappelijk streven op, zodat ze in staat zullen zijn om vol te houden, ook tegen de publieke opinie in.

Ook bij degenen die (ook zonder dat ze deze woorden gelezen hadden) al pacifistische gedachten ontwikkeld hebben, komt steeds de vraag op: maar wat doe je, als je persoonlijk aangevallen wordt, of wanneer men je vrouw of je kind aanvalt? Of wanneer, zoals in de tweede wereldoorlog, de vijand je eigen land en stad binnenvalt? Moet je je dan niet verdedigen? Het antwoord luidt: nee. Ook verdedigen is een vorm van geweld en dus negatief, hoe begrijpelijk de reactie ook is. Zelfs een discussie ontaardt in geweld, zodra men ophoudt met te trachten elkaars gedachten te begrijpen en begint met het "spel" van aanval en verdediging. Net zo goed als dat het begrijpelijk is wanneer iemand die zich aangevallen voelt zich gaat verdedigen, is het begrijpelijk wanneer men degenen die dat niet doen, lafaards noemt. In deze maatschappij, waarin men gewend is aan geweld en er waardering voor heeft, gebruikt men vele synoniemen voor lafaard als het gaat over iemand die weigert geweld te gebruiken of zich iets aan te trekken van degenen die geweld hanteren. De vergissing is deze: men is zo gewend aan het hanteren van en buigen voor geweld, dat men het ontbreken ervan ziet als een gebrek aan karakter. Toch is er veel meer moed voor nodig om vol te houden tegen de publieke opinie in dan om je er mee te conformeren. Met andere woorden: wie niet huilt met de wolven in het bos, heeft meer karakter dan de wolven zelf!

Het is in onze maatschappij onmogelijk om niet van tijd tot tijd geconfronteerd te worden met geweld. Het is ook niet goed om net te doen alsof negativiteit niet bestaat, want dat is jezelf voor de gek houden. Nu is het een kosmisch gegeven, dat alles wat aandacht krijgt, zich ontwikkelt. Ook dit verschijnsel werkt niet selectief, maar universeel. Dat betekent dat alles groeit, waar je over nadenkt. Verneem je dus iets over strijd in de wereld en ga je daar over nadenken, dan ben je door je gedachten erbij betrokken en ben je er mede oorzaak van, dat die negativiteit zich verder ontwikkelt. Het kwaad voedt zich met de energie die de aandacht van de mens ontwikkelt. Het enige wat je kunt doen om het kwaad te bestrijden, is dan ook: er geen aandacht aan schenken.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

ALLES WAT AANDACHT KRIJGT, GROEIT

Er zijn vele boeken volgeschreven over de kracht van positief denken. Inderdaad, wanneer je je aandacht richt op dat wat goed is en in je fantasie datgene wat niet goed is verandert, ontwikkel je grote positieve krachten, die veel tot stand kunnen brengen. Wat echter slechts zeer zelden beschreven wordt, is het gevaar van het aandacht schenken aan wat verkeerd is. Wie energie zendt naar mensen in nood, vergroot hun nood, in plaats van die te verkleinen, zoals de bedoeling was. Wie met de Kracht van zijn gedachten wil werken, moet die Kracht kennen en begrijpen, wil hij geen ongelukken veroorzaken. Nu is het gelukkig niet zo, dat wie die Kracht niet begrijpt, voor alle zekerheid maar moet ophouden met denken, hij mag alleen zijn gedachten niet gebruiken met het doel iets ermee te veroorzaken.

Dit is de Kracht:

De Schepper heeft het Heel-Al veroorzaakt door Zich voor te stellen hoe alles zou moeten beginnen om het Plan tot een goed eind te kunnen brengen. De Kracht van ZIJN voorstellingsvermogen heeft materie doen ontstaan en daar vorm aan gegeven. Wij en alles om ons heen zijn dus werkelijkheid geworden voorstellingen.

Toen HIJ Zich de mens voorstelde, heeft HIJ zoveel mogelijk van ZichZelf in die voorstelling geplaatst. Dat houdt in, dat de mens óók een scheppend voorstellingsvermogen gekregen heeft. De mens is dat al lang geleden vergeten, maar gebruikt het nog steeds, zij het onbewust.

Alles in deze zichtbare wereld is een gevolg van hoe de mens zich zijn wereld voorgesteld heeft...

Wie eerlijk durft te zijn tegenover zichzelf, weet, dat hij in feite zijn eigen leven in de hand heeft. Wie graag lijdt, heeft voortdurend problemen - en als ze niet vanzelf komen, maakt hij ze. Wie daarentegen vertrouwt op de Almachtige en weet dat, wat er ook gebeurt, hij alle kracht krijgt die hij nodig heeft, die vindt ook in de donkerste tijden lichtpuntjes, zodat hij kan blijven lachen.

Je kunt het gegeven van deze Kracht heel goed hanteren in je eigen leven. Telkens wanneer je nadenkt over jezelf, ga je met je voorstellingsvermogen vanuit de gegevens van vandaag de gegevens van de toekomst vormen. Je stelt je dus nauwkeurig voor, hoe je leven gaat zijn. Daarbij is het noodzakelijk, dat je uitgaat van de bestaande situatie. Ook kun je er niet in betrekken, dat mensen uit je omgeving veranderen, want je kunt alleen je eigen gegevens scheppen, niet die van een ander.

Wanneer je dus in een slechte situatie bent doordat bijvoorbeeld je ouders je mishandelen, is het zinloos om te fantaseren hoe het zou zijn wanneer je ouders lief voor je zouden zijn - dat verandert niets aan de werkelijkheid. In zo'n situatie is het zinvol om je voor te stellen hoe je, ondanks die situatie, toch sterk blijft en je goede kwaliteiten ontwikkelt, zodat je later al je capaciteiten kunt benutten. Telkens weer bedenk je de weg waarlangs jij je leven op de juiste - en dus vreugdevolle - manier kunt leiden.

Deze manier van scheppen geeft verbluffend sterke gevolgen: het maakt je tot een persoonlijkheid die niet kapot te krijgen is, wat er ook gebeurt.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Natuurlijk kun je met deze manier van leven niet voorkomen, dat er problemen ontstaan. Je hebt ook te maken met medemensen, je kunt bij hun problemen betrokken raken, er kunnen rampen gebeuren die niet te voorzien zijn, je kunt ziek worden of gehandicapt raken, kortom, je bent met scheppend denken niet in staat om gebeurtenissen uit te sluiten. Je bent echter wél in staat om telkens weer vanuit de gegevens van vandaag de gegevens van morgen en later te vormen, door je steeds intens voor te stellen op welke manier het goed zal gaan.

Ondertussen neem je in je dagelijks leven natuurlijk ook maatregelen die er voor zorgen, dat je wensen ook vervuld kunnen worden: wanneer je in de toekomst een boek wilt schrijven, is het reuze verstandig om nu alvast te leren lezen...

Alles wat aandacht krijgt, ontwikkelt zich. Dat geldt ook voor vervelende zaken, zoals zorgen. Wanneer je voortdurend over je zorgen nadenkt, worden ze alleen maar groter. Uiteindelijk bestaat dan je hele leven alleen nog maar uit problemen en raak je overspannen.

Er zijn twee soorten problemen: problemen die je kunt oplossen en problemen die je niet kunt oplossen. Problemen van anderen kun je in geen geval oplossen, je kunt hoogstens iemand die daarom vraagt met raad en daad bijstaan, maar geen mens kan voor de ander een probleem uit de wereld helpen - dat moet hij zelf doen.

Als je een probleem hebt, is het dus verstandig om eerst eens te kijken tot welke categorie (oplosbaar of onoplosbaar) het hoort. Daarbij moet je rekening houden met het feit dat wat voor een ander een peuleschilletje is, voor jou een onoplosbaar probleem kan zijn.

Is het probleem oplosbaar, dan ga je aan het werk. Eerst met je voorstellingsvermogen, want je moet eerst de weg zien, voor je hem kunt gaan. Dan neem je de maatregelen die je op dat moment kunt nemen en daarna besteed je er geen aandacht meer aan, tot het zich vanzelf weer meldt. Op die manier doe je wat goed is, zonder de problemen een kans te geven zich door jouw zorgen zo te ontwikkelen, dat je ze niet meer aankunt. Meldt het probleem zich weer, dan besteed je er weer op dezelfde manier aandacht aan: je doet wat je kunt en laat het weer los.

Is het probleem op dit moment voor jou niet oplosbaar, dan besteed je er ook helemaal geen aandacht meer aan. Je kunt het toch niet oplossen, dus iedere vorm van aandacht maakt het alleen maar groter en daar is niemand bij gebaat. Mocht het een probleem zijn, dat echt door jou opgelost moet worden, dan komt het heus nog wel eens terug en misschien ben je dan wél in staat er iets aan te doen. Is dat niet het geval, dan laat je het weer los. Uiteindelijk verdwijnt het definitief, of door verwaarlozing, of doordat je het opgelost hebt!

De voorwaarde voor het opwekken en hanteren van deze scheppende Kracht is dat de mens ook daadwerkelijk aan de slag gaat om het beoogde doel te bereiken. Wie de Kracht activeert en er zelf verder niets mee doet, zorgt ervoor dat de Kracht door het negatieve misbruikt wordt. Dat geldt zowel voor groepen als voor individuen. Veel mensen geloven dat men energie kan sturen naar personen of situaties, zodat het daarmee beter gaat. Niets is minder waar...

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Alle Kracht (energie) die opgeroepen en weggezonden wordt, veroorzaakt negativiteit: het kwaad voedt zich ermee. De groepen die bijeenkomen en "licht" of "energie" zenden naar bijvoorbeeld een oorlogssituatie, zorgen er alleen maar voor, dat de ellende door hun aandacht nog wat groter wordt!

De enige manier waarop je iemand kunt helpen zonder daadwerkelijk in actie te komen, is dat je met je geest de Vader vraagt om hulp voor die persoon. Hoewel HIJ niets anders doet dan voortdurend al Zijn schepselen Zijn Liefde zenden, richt HIJ als antwoord op een gebed altijd nog meer Energie dan gewoonlijk, zowel naar de vrager als naar degene voor wie gevraagd wordt.

Het heeft daarbij geen zin, de Vader voor te schrijven welk doel HIJ daarbij moet nastreven. Wie vraagt om genezing voor een patiënt of om vrede in een gebied of om succes bij een onderneming had zijn tijd beter kunnen gebruiken - de Vader heeft geen ziekte veroorzaakt, of oorlog, of ondernemingen... Het heeft ook geen zin om de Vader een waslijst op te geven van mensen die geholpen moeten worden. Je kunt alleen om hulp vragen voor degenen bij wie jouw Liefde intens betrokken is, want alleen Liefde is zichtbaar in de geestelijke wereld.

**WIE VERTROUWT KOMT NIETS TEKORT;
WIE EISEN STELT KOMT STEEDS TEKORT.**

Mensen willen steeds alles regelen. Men regelt zijn eigen leven en dat van een ander; men noteert regels voor alle voorkomende gebeurtenissen en voor alles wat misschien nog zou kunnen gebeuren; men heeft voorschriften voor ontmoetingen, voor eetgewoonten, voor religieuze ervaringen, voor ongelukken, voor feesten - en men doet wanhopige pogingen om ook de natuur te regelen. Regels geven een veilig gevoel wanneer je je eraan houdt, dus hoe meer regels je toepast, hoe beter het met je gaat. Wie zich niet aan regels stoort, past niet in de samenleving en wie tegen de regels ingaat, is een misdadiger. Alle regels bij elkaar noemt men cultuur en wie zich in een andere cultuur begeeft dan de zijne, weet nooit helemaal zeker of hij niet iemand beledigt...

We meten ook de waarde van de medemens af aan de mate waarin hij zich aan onze persoonlijke regels houdt. Zo zijn we veilig in ons eigen kringetje en iedereen die anders doet, is niet gewoon.

Daar staat lijnrecht tegenover de behoefte om niet een kleurloos onderdeel van de massa te zijn, maar een individu, een persoonlijkheid die gewaardeerd wordt om wat hij is. Een gevolg van die behoefte is, dat de mens zich in zijn gedachten individualiseert: hij schept het gevoel dat hij de enige is die zus of zo denkt, dat hij door niemand echt begrepen wordt. Daardoor gaat hij medeslachtoffers zoeken en wanneer hij die vindt, ervaart hij enerzijds de opluchting van het niet de enige zijn - maar anderzijds verliest hij weer iets van zijn individualiteit en gaat op zoek naar iets anders waarin hij zich onbegrepen waant.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Zo frustreert de mens zichzelf, door binnen de strakke regels van zijn cultuur individualiserende gegevens aan te brengen, die slechts eenzaamheid opleveren. Men gaat heel ver in het trachten te ontsnappen aan het grauwe bestaan van het regeltjesleven. Er zijn er die gillend en schreeuwend, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich een roes "musiceren"; er zijn er die, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich werpen op mystieke uitwassen en allerlei nieuwe sekten vormen; er zijn er die zich verslaven - en iedereen spreekt minachtend over het "klootjesvolk" en bedoelt dan degenen die zo te zien geen last hebben van de regels van het spel.

Nu is het een feit, dat veel van de vastgestelde regels eigenlijk net zo goed niet opgeschreven hadden kunnen worden, omdat ze zo vanzelfsprekend zijn, dat ze niet onder woorden gebracht hoeven worden. Er is echt geen mens die niet vanzelf weet, dat je een ander geen leed moet berokkenen, op welke manier dan ook. Wie zich dat realiseert, komt vanzelf op de tweeling van die regel, namelijk dat het de bedoeling is, dat de mens voor zijn medemens een bron van vreugde is.

Dit is het doel van het leven: een bron van vreugde te zijn. Vreugde is niet altijd hetzelfde als plezier. Vreugde kan heel vrolijk zijn, maar ook vol heimwee en dan zelfs het verdriet van het verlangen veroorzaken. Wie werkelijk bestaat, weet dat op het meest intense niveau vreugde en verdriet synoniemen geworden zijn, zolang men op deze aarde leeft.

De mens is een verlangend wezen. Hij verlangt acceptatie, comfort, rust, opwinding en hij verlangt bovenal van zijn directe omgeving dat hij gezien wordt zoals hij is: de beste, en onvervangbaar. Helaas schrijven de cultuurregeltjes voor dat je een ander niet rechtstreeks mag vertellen dat je wilt dat hij jou vertelt hoe goed je bent, dus probeer je, dat uit te lokken. De cultuurregeltjes schrijven gelukkig ook voor, dat een bewering ontkracht moet worden, dus wanneer je vertelt hoe zwak je bent, zal dat ontkend worden. (Het is heel amusant om je niet aan dat regeltje te houden: wanneer iemand je vertelt hoe rot hij in elkaar zit en je laat merken dat je hem gelooft, gaat hij onmiddellijk het tegendeel zitten bewijzen...)

In feite is het diepste verlangen van de mens eigenlijk alleen maar: geaccepteerd worden. Door de regels die men is gaan vaststellen is men gaan denken dat acceptatie door de medemens alleen mogelijk is, wanneer men zich perfect aan de cultuurregels van die medemens houdt en probeert zich zó voor te doen, dat de ander in hem een volmaakt mens zal zien.

De mens is door de eeuwen heen zo gewend geraakt aan dit gedrag, dat degenen die zich eraan trachten te onttrekken, onmiddellijk veroordeeld worden tot buitenstaander. Toch, zelfs in de kringen van de "buitenstaanders" heerst dezelfde culturele dwang, die maakt dat degene die zich niet aan de regels van die (sub)cultuur houdt, ook daar een buitenstaander wordt, die er niet bijhoort.

Zo ziet dan onze mensheid eruit: ieder speelt zijn rol en danst mee in het menuet. En wanneer dat hem niet bevalt, wordt hij uitgestoten uit de ene dans en het ene spel om dadelijk een rol te gaan zoeken in een ander spel - tot hij geen andere uitweg meer ziet, dan vergetelheid te zoeken.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Toch is het heel goed mogelijk om, zonder de gemeenschap te verlaten, op te houden een rol te spelen en naar andermans pijpen te dansen. Daar zijn twee dingen voor nodig: inzicht en moed. Inzicht is allereerst nodig in je eigen handelingen en gedachten. Wees wakker ten opzichte van jezelf, zodat je weet wanneer je acteert en wanneer je echt bent. En wanneer je acteert, weet dan met welk doel en door welke oorzaak je dat doet en vooral: of je dat werkelijk wilt. De moed is nodig om daarmee door te gaan, want het valt lang niet altijd mee om jezelf te leren kennen.

Wanneer het inzicht in je beweegredenen zich begint te ontwikkelen, is de tijd aangebroken om keuzes te maken. Telkens weer moet je beslissen of je zult doen wat je werkelijk wilt, of dat je anders handelt. Je kunt natuurlijk voortaan alleen nog doen wat je wilt, maar dan sla je het belang van je medemens over en loop je het gevaar, de grondwet van het leven: "Hebt Lief" met voeten te treden. Daarbij komt nog de mogelijkheid, dat je oogkleppen nog lang niet zo goed hebt afgezet als je gedacht had...

Er is een vuistregel, die, zoals vuistregels horen te zijn, universeel is: wie eisen stelt, komt steeds tekort. Deze regel, die eigenlijk geen regel maar een natuurwet is, geldt werkelijk voor de gehele mensheid en op ieder gebied. Het is dus heel eenvoudig om niet tekort te komen: geen eisen stellen.

Ik noemde de regel een natuurwet, omdat het toepassen ervan een soort kettingreactie op gang brengt. Wanneer je je niet geaccepteerd voelt, ben je geneigd je in allerlei bochten te wringen om maar acceptatie te veroorzaken. Doordat je zo acteert, ga je daarin zo ver, dat je gedrag niet meer geaccepteerd wordt - en je voelt je nog meer in de steek gelaten. Wanneer je echter inziet waarom je je gedraagt zoals je je gedraagt, kun je besluiten geen eisen meer te stellen op dat gebied. Je begint dan vanzelf met jezelf te accepteren, want alleen wie zichzelf accepteert, is in staat af te zien van acceptatie van anderen. Daardoor word je innerlijk rustiger en ga je geen handelingen meer verrichten die alleen maar tot doel hebben, de aandacht op jouw functioneren te richten. Doordat je wat dat betreft geen eisen meer stelt, begin je rust uit te stralen, wat zeer aantrekkelijk is voor medemens: zij koesteren zich erin. Door jouw innerlijke rust zijn ze geneigd naar je te luisteren en zijn ze zelfs in staat om hun ziel voor je bloot te leggen. Het wonderlijke is dus, dat je, door af te zien van acceptatie door anderen, op den duur juist niet alleen geaccepteerd, maar ook zeer gewaardeerd wordt.

De parallel van de regel "wie eisen stelt, komt steeds tekort" luidt dan ook: "wie geen eisen stelt, ontvangt in overvloed".

Het is heel moeilijk om op te houden met eisen te stellen. We zijn er zo aan gewend, het hele leven lijkt uit regels te bestaan waaraan voldaan moet worden om goed te kunnen functioneren. Wie ophoudt met eisen te stellen moet zich steeds bewust zijn van wat belangrijk is en wat niet, hij moet aanvankelijk veel onbegrip trotseren (accepteren), want er zullen niet veel medemens zijn, die hem begrijpen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Hij zal door degenen wier ziel en zaligheid afhankelijk is van het volgen van regeltjes en het toepassen van dogma's ook niet alleen niet geaccepteerd worden, maar waarschijnlijk ook afgewezen. Dat is heel pijnlijk, maar daar staat tegenover dat het leven zoveel echter en mooier wordt, dat die pijn daar niet tegenop weegt.

Wie besluit geen eisen meer te stellen, krijgt een nieuwe ervaring: hij merkt, dat hij geholpen wordt. Ook wie niets afweet of gelooft van wat zich in de geestelijke wereld afspeelt, heeft een beschermer, die alle positiviteit in zijn beschermeling enorm stimuleert en activeert. Zodra iemand dus werkelijk op deze manier wil veranderen, krijgt hij kracht om vol te houden en worden hem inzichten geschonken, zodat hij beter in staat is om te doen wat hij werkelijk wil. Het is zelfs zo dat wie ophoudt met eisen en vertrouwt op de kracht die hij dan krijgt, vanzelf inzicht in zichzelf verwerft, daardoor wakker blijft in het leven, daardoor inzicht in zijn medemens verwerft, daardoor mededogen ontwikkelt, daardoor voor zijn medemensen van onschatbare waarde wordt, zodat zijn aanwezigheid zeer op prijs wordt gesteld.

Dit alles ontwikkelt zich natuurlijk niet van de ene dag op de andere. De weg is lang en zeer eenzaam en af en toe struikel je en vergeet je te vertrouwen, zodat twijfel bezit van je neemt. Toch: zolang je bereid bent te veranderen, word je geholpen en hoe diep de put ook is waar je twijfel je ingeholpen heeft, je geestelijke beschermer houdt de ladder vast waarlangs je weer naar boven kunt klimmen. Het doel wordt bereikt, dat staat vast, tenzij je welbewust besluit je te conformeren aan de regeltjes van het menuet en weer gaat meedansen in de doelloze en heilloze reien van de "cultuur".

Wie werkelijk wil, bereikt zijn doel. Hij is dan een vrij mens, die volledig achter al zijn beslissingen staat. Hij is wakker, alert en over het algemeen: zeer gelukkig. Voor hem geldt: wie vertrouwt, komt niets tekort.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

WIE LIEFDE VERSPREIDT, WIL GEEN BELONING ONTVANGEN

Tijd is geld. Voor wat hoort wat. Inspanning moet beloond worden. Je vangt meer vliegen met stroop dan met azijn. De kost gaat voor de baat. Voor niets gaat alleen de zon op... Vrijwel alle problemen in deze wereld hebben te maken met geld. Zelfs de meeste psychische problemen en de meeste huwelijksproblemen hebben er mee te maken. Ruzie over het al dan niet (kunnen) aanschaffen van goederen, problemen over de kosten van de opvoeding en scholing van de kinderen, moeilijkheden over het beheer van kapitaal, herrie over het verdelen van erfenissen - en in het groot: het "verdelen" van de welvaart in de wereld. Oorlogen, maffia, drugshandel... men gaat over lijken om zich te verrijken.

Toch zijn alle elementen voor het lichamenlijk welzijn van de mens van nature royaal op de aarde aanwezig. Voedsel, lucht, water, vezels om kleding te maken; al deze dingen bevinden zich in grote hoeveelheden om ons heen. De natuur is zeer vrijgevig als het er om gaat de mensheid in stand te houden. Het zou mooi zijn, wanneer de mensheid besloot af te zien van het systeem van beloningen en betalingen, zodat de meeste misdaden tegen de mens en tegen de natuur zouden ophouden te bestaan, omdat ze niet meer lonend zouden zijn. Helaas heeft de mensheid tot dusverre nog geen tekenen van wijsheid getoond, zodat men nog wel even door zal gaan met zulke dwaasheden als het afdwingen van vrede met het geweld van een gewapend "vredes"-leger.

Zolang de mensheid in zijn geheel zich nog vastklampt aan de neerwaartse spiraal die leidt tot zelfvernietiging, kunnen alleen individuele personen zich daaraan onttrekken door in ieder geval zelf niet mee te doen aan de algehele waanzin. Je kunt als individu niet de wereld verbeteren, maar je kunt wel zelf leven zoals het de bedoeling is. Je gebruikt geen enkele vorm van geweld, je valt niet aan, je verdedigt niet, je bemoeit je zo min mogelijk met geld. Het niet aanvallen en niet verdedigen houdt niet in dat je niet zou moeten discussiëren of uitleggen, maar dat je je terugtrekt, zodra er boosheid in jou of in de ander ontstaat.

Zolang de mens welvaart belangrijker blijft vinden dan welzijn en dus weigert de economie af te schaffen, is het noodzakelijk een inkomen te hebben om in leven te blijven. Het is echter ook noodzakelijk om daar voor je welzijn niet van afhankelijk te zijn. Luxe en comfort zijn heel plezierig, maar noodzakelijk zijn alleen voedsel, onderdak en kleding. Je zult dus je werkkraft ter beschikking moeten stellen om een inkomen te verdienen. Hoe hoog dat inkomen is, is niet belangrijk, zolang je kunt voldoen aan de basisbehoeften.

Er zijn echter krachten die van zo hoge oorsprong zijn, dat ze niet met een inkomen in verband mogen worden gebracht. Dat zijn de krachten die de mens in staat stellen zijn medemens wezenlijk te helpen zijn leven vreugdevoller te maken. Het zijn scheppende krachten, die ontstaan zijn uit Liefde en alleen met Liefde gebruikt kunnen worden. Helaas zijn niet alle mensen aan wie deze krachten ter beschikking gesteld zijn, zo positief gebleven dat zij er belangeloos van schenken. Helaas ook zijn er mensen aan wie deze krachten ter beschikking gesteld zijn, die zich met het negatieve verbonden hebben en zo meer kwaad dan goed doen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Die krachten worden over het algemeen paranormaal genoemd. Men kan ermee pijn verminderen, ziekten verbeteren, inzicht schenken en geestelijke pijn wegnemen. Ze veroorzaken een sterke verbetering in de aardse toestand van degenen die geholpen worden, zodat die mensen zich weer kunnen verbinden met de vreugde van het bestaan - zoals de bedoeling is.

Wie die krachten ter beschikking staan, kan de uitwerking ervan heel gemakkelijk verminderen of zelfs blokkeren, door negatieve elementen aan zijn leven toe te voegen. Niet iedereen die deze gave heeft, kan dezelfde intensiteit ervan verdragen, doordat niet iedereen dezelfde geestelijke intensiteit heeft en ook doordat niet iedereen een even sterk lichaam heeft. Wie echter zeer zuiver leeft, weet dat hij alle krachten die hem ter beschikking staan ook werkelijk gebruikt. De grootste blokkade in de werking van de krachten is het eigenbelang. Iedereen die een vorm van beloning verwacht voor wat hij voor iemand gedaan of betekend heeft, vermindert daarmee de werking van zijn hulp. Dat wil niet zeggen dat er geen wonderen gebeuren bij wie zich laat betalen of bewonderen, maar dat de wonderen groter en glanzender geweest zouden zijn als hij zonder eigenbelang gehandeld had.

De mens die iets voor zijn medemens betekent, hoort alleen uit Liefde te handelen, want het is de Liefdevolle Scheppingskracht die hem ter beschikking staat - gratis.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.